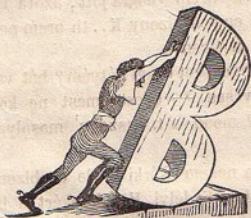

FRESKO-FESTÉSEK.

TEKINTETES MARADY UR ÉS HITVESE.

II. kép.

ecses, és nagyon is hecses olvasóim látták a Honderű' mult számában *) mi lelki erővel határozá el magát Kolosvár városa' köztiszteletű tanácsnoka amaz újtásra, miszerint az egyiptomia-
kat, vagy magyarán mondva cigányokat ki fogja kergetni városunkból, mihelyt trónra vergődendik ő tekintetessége. Marady Kris-
tóf ur mag sem Politiae Director — de ellenben a derék cigány-
faj annál inkább intra dominium találja magát városunkban.

Ezuttal sétálva leljük a szeretetreméltó házaspárt. Nyár van és vasárnap. Marady ur legszebb ruháját, egy Dobray Péter' híres műhelyéből kikerült könnyű nyári kossutkáját, s hószinfehér pantalon-
talont ölte magára — előbbször életében fehért, mit ő könnyelmű-
ségnek — stutzerségnek tartott, s mire csak a szép Zsófi-
ka birha-

*) Lásd 2. félév 3. szám.

tá — mellettük egy más ifju léptetett, ők — t. i. Marady, Marady-né, s az ifju — mindhármacskán sétálni indultak.

— De e bivalokat csakugyan nem kellene a város' közepén sétáltatni, mond Marady urnak fiatal, de nagy reményű unokaöccse, egy árnyékához rugó bikficzszerű irnokocská.

— De már miért nem? Hát kinek árt az? A bivalnál jobb tejet senki sem ád, aztán nem is bánt az senkit, csak veres kendőt vagy ruhát, vagy kalapot ne lászon; mond Marady tanácsos ur.

— Nem bánt? Ugyan hogy mondhat olyat uram bátyám. Hát a tavali esemény — mellyről minden europai hirlapok beszéltek — mikor a Kullogi ur' bivalja megvadult s a nagypiaczon egy-néhány vén asszonyt s gyermeket megtaposott és nyomorított? Ez semmi?

— De hiszen azért mégis csak a régínél maradunk. Ha a vén asszonymnak magának nem lett volna olly veres orra, s a közép utcán sétáló veres kezkenők már meg nem mérgesíték vala előre a jó állatot, bizonyosan semmi sem történt volna. Ej, mit hajt az ember arra a sok sületlen irkafirkára! nincs könnyebb mint ujságot firkálni. Mióta az a veszedelmes Pesti Hirlap világra jött, azóta kapott vérszemre a sok ostobaság. De engem bizony K...th uram nem fog dirigálni... mond emelt orral a tanácsnok.

— De ugyan hogy mondhat ilyeneket uram bátyám? hát van a két magyar hazában ember, ki szívesen — édesörömet ne kormányoztatná magát ama lelkesektől? mond a t. asszony' mosolygó szemeibe kacsintva irnokunk.

— Már biz én — megengedjen nekem akárki — de én bizony sem a Pesti Hirlap, sem a ti bolondos Erdélyi Híradótokért a bivaltéjéről le nem mondok. Apámnak a perceptornak, szegény nagy atyám — a k. birónak, s néhai szülőapám — az Istenben megboldogult főbirónak, szóval minden őszömnnek meg volt a maga bivaltehene, s én kezdenék reformatiót? Ugy-e Zsófi, ez nem lehet?... Csak maradjunk hát a régínél.

Alig mondá ki e szavakat a bölcs tanácsnok, midőn hátuk mögött nagy dobogás és parasztos lármazaj hallik.

A szép ternarius társaság az óvári katonakórházon innen ügete az Apor- és Telekiház között, midőn e véletlen zajra hátrafordul. Egy haragunni indult bülény, alias bivaltehén szaladott jobbra balra tüsszkölve, horkolva a szűk utcán föl a nagypiacz felé, egyenesen a Marady-cotteriának ügetve. Minő lehetett a rémülés, kép-

zelhető. Bikficz urfi, egy gyümölcsös kofa' egész pereputyját fölta-
szítva, első volt, ki a száguldó bival' háta mögött eblábal, a
Telekyház' kapuja alá retirálván. A tekintetes tanácsos ur odafeled-
ve kedves életepárját, ketten kétfelé ágozának. Megrémült conserva-
tiv barátunk lelkendezve futott az üldöző bölény előtt, míg Zsofika
a nőknél illy critikus esetekben leginkább szembetűnő belösztyöntül
vezéreltetve, ugyanazon kapu alatt keresett és talált menedéket, ho-
vá a csintalan unokaöcs a hősi Bayard-ivadék talált vala vonulni. A
szerencsétlen Kristóf bácsi hazáig meg nem állott, s csak későn
vette észre egyfelől, hogy a bival egészen más utcát választá sétá-
ja' folytatására, másfelől pedig hogy Zsofikája elmaradt.

A kis tanácsosné késő estve kísérteté magát szállására, abbeli
félelemből — mint mondá — hogy a szilaj bival feldöfi. Némellyek
— Marady Kristóf barátjai közül (?) — azt követelik, hogy az el-
némult tanácsosné tanácsosbnak lenni vélte kedves férje' rokonának
Bikficz Janinak szállásán bevárni a veszély' elmúltát; míg mások (a fiatal
nő' barátnéi (?) közül) merőben ellentmondtak e pletykaságnak, szem-
mel látott tanukat állítván elő, mikép tanfította legyen az elmés Ja-
ni kedves nejét azon régi hasadt kőtáblák' betűzésére, mellyek a
Telekyház' kapuja között a péntek nap' dicséretére (notabene e ka-

land nem pénteken, hanem vasárnap történt) falba vakolvák, s mellyek Eugenius herczeg' házi költőjétől faragva lenni mondatnak.

Denique quidquid sit, annyi igaz, hogy tekintetes Marady Kristóf ur azóta nem egyszer gondolkozáék magában illy formán: ördög adta bivaljai! Mihelyt Politiae Director leszek, kitiltatom városombul a bivalokat.

ZUGVÁRI.

NECROLOG.

Zadjeli Slachta Márton, bolyi apát és szatmári olvasó kanonok, több évi betegeskedések által meggyöngült testét egy kilencz napi idegláz végkép megtörvén, július' 13-kán sirba szállt, sok lelki s testi szenvedéseit azon örök boldogsággal fölváltandó, melly a jámborok' méltó jutalma. A hon benne egy meleg keblű fiát, a király hű szolgát, a papság erénydus társat, a szegények egy ápoló támaszt, barátai művelt elméjű, művelt szívű kedves társalkodót vesztének. Elmeműveltsége a milly ritka, olly kitűnő vala; szívűműveltsége pedig tanítá őt szeliden tűrni mindazon keseredéseket, mellyekkel pályáján küzdenie kelle. Ő volt az, ki a szatmári megyegyűléseken a papságot védelmezte a hatalmas szónoklatu ellenpárt ellenében; mind előbbi években, mint professor, mind később az országgyűlésen, s most is mint főpap egyaránt kitűnő maradt ő jámborsága, szelidsége, műveltsége s fölvilágosodottsága által. Adna az ég sok illy papot a hazának!

Méltán bánkódik halálán mindenki, ki őt ismeré; de senkit sem sujt olly fájdalmasan vesztése, mint bennünket, kiket nemcsak közel rokonság, hanem kitűnő szívvonzalom' édes lánczaival kapcsolt a boldogult nyílt lelket rejtő keblére. S azért is legyen szabad az elszenderült' tisztelt, áldott emlékének szentelni e néhány sort — unoka ücsceinek.

Etelka és Miksa.

PESTI SALON' HETI SZENMLÉJE.

— Midőn e sorokat írjuk, borzasztó szélvész csapdossa ablakunk', utczákon csak ittott szédeleg életveszélylyel néhány ember,